

VIČÍ KRÁLOVNA

knihy šestá

sepsal Waughin Jarth

Z pera Inzolica, mudrce druhého století:

120 3.v.:

Patnáctiletá císařovna Kintyra Septima II., dcera Antiochova, byla korunována třetího dne měsíce Prvosevu. Korunovace se zúčastnili i její strýcové - Magnus, král Lilmothu, a Ceforus, král Gilane. Její teta Potema, VIČÍ královna Samoty, ovšem chyběla, neboť byla ode dvora vykázána. Jakmile se vrátila do svého království, svolala povstání, které vešlo do dějin jako válka rudého démantu. Všichni spojenci, které si za celá léta mezi nespokojenými králi a vznešenými pány vytvořila, s ní spojili síly proti nové císařovně.

První útoky proti říši byly velice úspěšné. Císařská armáda v celém Skyrimu a severní Vysoké skále se náhle ocitla pod tlakem. Potema a její síly se rozlily po Tamrielu jako záplava a vyvolávaly nepokoje a povstání všude, kde se objevily. Na podzim toho roku poslal loajální vévoda z Glenpointu na pobřeží Vysoké Skály naléhavou žádost o posily císařské armády, a Kintyra, aby podnítila odpor vůči VIČÍ královně, vedla armádu osobně.

121 3.v.:

Nevíme, kde jsou, řekl vévoda v hlubokých rozpacích. "Vyslal jsem zvědy do celého kraje. Mohu jen předpokládat, že ustoupili výše k severu, když se doslechli o příjezdu tvé armády."

Nerada to říkám, ale doufala jsem, že se s nimi střetnu v bitvě, prohlásila Kintyra. "Chtěla bych nabodnout hlavu své tety na kopí a vláčet ji po celém Císařství. Její syn Uriel je se svou armádou hned za hranicemi Císařské provincie a vysmívá se mi. Jak to, že jsou tak úspěšnější? To mezi sebou mají tak dobré válečníky, nebo mě moji poddaní skutečně nenávidí?"

Kintyra byla unavená. Již mnoho měsíců se její vojsko plahočilo po cestách rozbředlých podzimním bahnem a zavátých zimními závějemi. Když konečně překročilo Dragontailské hory, bezmála napochodovalo přímo do léčky. V obvykle mírném baronství Dwydden je zaskočila sněhová vichřice tak neočekávaná a krutá, že ji určitě musel seslat některý z Poteminých čarodějnických spojenců. Kamkoli se obrátila, všude cítila dotek své tety. A nyní byla její šance, že se s VIČÍ královnou konečně střetne, zmařena. To se téměř nedalo vydržet.

Její nej důležitějším spojencem je strach, prohlásil vévoda. "To je její největší zbraň."

Chtěla jsem se zeptat, řekla Kintyra s nadějí, že jí neselže hlas a že se jí podaří nedat najevo nic z toho strachu, o němž vévoda mluvil. "Viděl jsi její armádu. Je pravda, že vyvolala zástupy nemrtvých bojovníků, kteří poslouchají její rozkazy?"

Ne, ve skutečnosti to pravda není, ale určitě ty pověsti podporuje. Její armáda útočí v noci, zčásti ze strategických důvodů, zčásti proto, aby šířila strach tohoto druhu. Neměla, pokud vím, žádnou nadpřirozenou pomoc kromě obvyklých bojových mágů a nočních zabijáků, jaké má každá dobře vybavená armáda.

Vždycky v noci, řekla Kintyra zamyšleně. "Hádám, že je to proto, aby zamaskovali svůj přesný počet."

A také díky tomu může své jednotky přesunout na místo dřív, než se o nich dozvíme, dodal vévoda. "Je mistrní kradmých přepadů. Když ji zaslechneš pochodovat na východ, můžeš si být jista, že už tě obešla z jihu. Ale poslyš, promluvíme si o tom všem zítra ráno. Připravil jsem pro tebe a tvé muže nejlepší zámecké komnaty."

Kintyra se posadila ve své komnatě ve věži a ve světle měsíce a jediné lojové svíčky začala psát dopis svému nastávajícímu, pánu Modellovi, do Císařského Města. Doufala, že se za něj v létě provdá v Modrém paláci, který tolik milovala její babička Quintilla, ale válka to znemožnila. Mezi psaním hleděla z okna dolů na nádvoří a strašidelně holé zimní stromy. Dva z jejích strážců stáli na cimbuří, několik stop od sebe. Přesně jako Modellus a Kintyra, pomyslela si a jala se tuto metaforu objasňovat v dopise.

Zaklepání na dveře ji z básnění vyrušilo.

Dopis, Veličenstvo, od pána Modella, řekl mladý posel, když jí podával zprávu.

Byla krátká, přečetla ji rychle, dříve než stačil posel odejít. "Něco mě na tom zarazí. Kdy mi to napsal?"

Před týdnem, prohlásil posel. "Tvrdil, že je to velmi naléhavé, že sem mám dojet, jak nejrychleji to půjde, a on že zatím povolá armádu. Myslím, že už vyrazili z města."

Kintyra posla propustila. Modellus psal, že od ní dostal dopis s naléhavou žádostí o posily do bitvy u Glenpointu. Žádná bitva o Glenpoint se však nekonala a ona dorazila až dnes. Kdo pak tedy napsal dopis jejím rukopisem a proč by chtěl, aby Modellus přivedl z Císařského Města do Vysoké skály druhou armádu?

Kintyra pocítila ve vzduchu z otevřeného okna noční chlad a šla jej zavřít na petlici. Obě strážce na cimbuří byly pryč. Vyklonila se za zvukem tlumeného zápasu za jedním z bezlistých stromů a neslyšela, jak se otevřely dveře.

Když se otočila, uviděla v komnatě Potemu a vévodu s houfem stráží.

Chodíš tiše, teto, řekla po chvíli mlčení. Obrátila se k vévodovi. "Co oslabilo tvoji věrnost říši? Strach?"

A zlato, pravil vévoda prostě.

Co se stalo s mojí armádou? zeptala se Kintyra. Snažila se hledět Potemě přímo do tváře. "Skončila bitva tak záhy?"

Všichni tví muži jsou mrtví, usmála se Potema. "Ale bitva se nekonala. Pouze tiché a účinné vraždění. Bitvy jsou před námi, proti Modellovi v Dragontailských horách a proti zbytkům císařské armády v hlavním městě. Budu ti pravidelně posílat nejnovější zprávy o postupu války."

Takže mě budeš držet jako rukojmí? zeptala se Kintyra mdle, když si konečně uvědomila pevnost kamenů a ohromnou výšku své komnaty ve věži. "K čertu s tebou, podívej se na mě! Jsem tvá císařovna!"

Zkus se na to dívat tak, že tě povyšuji z páté vládkyně na první mučednici, mrkla na ni Potema. "Chápu však, že mi za to nepoděkuješ."